

Niaród is nagy vadászként nyert Unneplést és oszdatot; állatok után az emberekre kezdett vadászni, zedkányul ejteni őket. Az egyház megromlásának később egyik fő oka a nikolaitizmus, vagy bálaitizmus volt/négyvőzés népszerűsége/! ez volt az első kísértés, mely a keresztényen egyházat érte és Isten ítélését kihívta. Hogy egyik ember a másikra hatalmát kiterjesztesse és a testvéreit maga alá vetni igyekezzék; sőtani inszelkedés következménye és egy hazug sáliláb követése, az istentelen dicsőség. Aki hatalom-szerzővé lesz, sőtánt választja vesérlő urának.

A másik törekvés, amely a Biblia szerint a királyság világi alakját létrehozta, a félelem volt, mely az embert arra indította, hogy egy uralkodónak alávetse magát, hogy a többi hatalom és prédakeresőtől szabaduljon. Így kérték a pogány, azaz istentelen népek példájára a héberék is ember királyt, azaz korlátlan hatalombirtokost maguknak, miután Isten védelmében megbizni már nem tudtak /I.Sám.8./ Sámuel prédáéhes fiaival szemben kérték először a királyt a prédaszerzővel védekezve fiaival a hédité emberi szaxtúnok ellene. A félelemben azonban a nemzeti dicsőség-végy is belekeveredett, amikor egy tekintélyes és dicső király vezérsége alatt akarták háborúkat megvívni. /I.Sám.8,30./ A királyság tehát a népek közötti versengés és vetélkedés útjára vezetett az emberiséget. A nemzeti, vagy uralkodói góg/ népi góg épen egy sátán útjára állította a népet, mint az uralkodói góg az uralkodókat. A hédité király dicsőségében annak népe a maga dicsőségét vélte látni. Ez a törekvés szülte a Napoleon-imádatot a tette az előbb szabadságot kereső népet a francia népet világ-hédítévé, szabadság-eltiprévé. A hédité nép eltávdásának alapja is sátáni szélilyanok lenettek, mint az Isten! - Deutschland, Deutschland über alles! Isten kétségtelen határozottsággal mutat rá Sámuel előtt arra, hogy a zsidó nép királykivánása azt jelenti, hogy Istenüket megutálták /I.Sám.8,7/- Az ember Isten királysága helyett a világ királyságát választotta, az ősi sátáni tanácsot, mely az embert Isten helyére ülteti.

Ha a világi királyságot kifejlődésében és végső kifejllettségében Dániel és a Jelenések Könyve fényében vizsgáljuk, akkor a magát istentől, magában gyönyörködő embert látjuk magunk előtt. Dán.3, 1-8; 4,28 s.k.; Jel.13. Beteljesedni látszik: Olyanok lenettek, mint az Isten! de a dicsőség hamar a gyalázatba hull alá, mert Nabukodnozoz elméje összezavarodik a állati színre süllyed alá a király; mert az antikrisztus trónjára sötétség, azaz elmezavar borul. /Jel.16,10./ s az utolsó uralkodó hatalma, sőt földi élete megsemmisül. A világbirodalom kifejlődésének és kiterjedésének hatétényezőjét Dániel a nagy szavakban, azaz propagandában látja, melynek többször utal az rás. /Dán.7,25; Jel.13,5-8, 13-17; / A hazug szónak azonban nincs tartása s zai rája épül, fővényre épül. A világ birodalmi tehát az elmulásnak készülnek; urakkal együtt esnek el. Bizonytalanságot Dániel látomása azzal fejezi ki, hogy az Őket alkotó vasat esereppel elegyítettnek mondja. Mikor uraik a lehangosabban hirdetik a békeséget és biztonságot, akkor jön rájuk a veszedelem. /Luk.17, 26-36/

Ezeket a földi, emberi királyságokat tekintette sátán a magáéinak, amikor azt mondotta az Urnak: Minden nekem adott és annak adom, akinek akarom! Nem Isten, az emberek adták neki a hatalmat és Isten Maga szaxtún az emberiség kormányzására alkalmatlan. Jézus tudja, hogy a kísértő fennhatósága csak ideig-éráig tart; hogy a világ igazi s egyedül jogos uralkodója a mennyben lakó Isten, az Ő Atyja s azért nyugodtan, fenséggel félelem nélkül utasította vissza sátán felhívását. Ő mennyei Atyjától várja a földi kenyeret, a dicsőséget és királyságot és sátán kérdését űresnek, valétlannak/mondja/tartja. Sátán elhatározza a názareti Jézus megfenyítését, de ezt nem angyalain keresztül hajtja végre, kik Jézus előtt meghajolni kényszerülnek s ELŐLE menekülnek, hanem az embereken keresztül, mert csak azokon át van hatalma az akarátát az embereken megvalósítani. Jézust megölik, a sátánnak engedelmeskedő emberek; Jézus alázáll a/poklokra/halottak láthatatlan/birodalmába/világába; de csak azért, hogy ott sátán birodalmának egy részét szétrombolja. I.Pét.3, 18, 4,6./ A testi élet határan túl sátán is megül Isten fia elöl.

Isten királysága a mennyben.

Közvetben Isten együtt teremtette a mennyet és a földet s Isten uraság, királyi kormányzata a mennyben nem volt más, mint a földön. A bűn-
 eset után, amellyel az ember felmondta az engedelmséget az Égnek, a Föld
 megvalósult Isten akaratára, a földön ellenben egy betolakodóra, a sátánra
 hallgatott az emberiség s ez azt a létezését keltette, hogy földi király-
 ság sátán tulajdonság. Isten Fiának emberre létele Isten királyságát ismét
 idején - külsőleg is. Jézus belső uralkodásának kezdete és kiindulási pontja a golgotai
 halál, Jézus külső uralkodásának kezdete és kiindulási pontja a golgotai
 eljövetele hatalommal és dicsőséggel. A két eljövétel közötti időre Jézus
 egy imádságra tantította azokat, akik Jézus királyságát bensőleg magukba
 fogadták: Jöjjen el a Te királyságod! Más forrás szerint országot! Jézus
 most is király a földnek és földön lakó övéinek; bizonyos értelemben a-
 zonban uralkodása nem valósult meg a földön; nem valósult meg külső visz-
 nyokban, körülményekben, a világ állapotában s hogy ez is megvalósuljon, azért
 imádkozzuk: Jöjjen el királyi uralkodásod! Ha eljönne kell, akkor vala-
 hol már megvan és onnan kell eljönnie. Hogy a menny az a hely, ahol Jézus
 királyi uralkodása teljesen megvalósul, az ebből a következő kérdésből tá-
 nik ki: Legyen meg akaratod, a földön is úgy, ahogy a mennyekben megvan! Mír
 e kérdés miatt is meg kell vizsgálnunk: hogy teljesen a mennyben Isten aka-
 rata?

Az ótestamentumnak több helyeken világít rá sátán hatalmának és Isten
 hatalmának viszonyára: Jób könyvéből azt tudjuk meg, hogy sátánnak ugyan
 van bejárása az égi trónterembe s ott fölészalhat; de Isten engedelmé nél-
 kül semmit sem érthet Jéonak. Mikesé látomásában a tisztátalan szellemeket
 újra az égi trón körül találjuk és mint Jób esetében, itt is szabadon nyil-
 latkozhatnak /I. Kir. 22, 19 s.k. /. Isten nem szarnok kényur, ki az ellenvé-
 lelményt addig, amíg annak tarthatatlansága be nem bizonyul, elnyomja; ellen-
 kezőleg mindent elkövet, hogy teremtményei Isten akaratának bölcs voltáról
 és hasznosságáról meggyőződnessenek. Isten akaratára nélkül azonban nem moz-
 dulhatnak a szellemvilág tagjai s Isten rendelkezik fölöttük. Isten meg-
 hallgatja a tisztátalan angyalvilág tagjait s elereszti őket, hogy a föld-
 dőn belső hajlamuknak megfelelően eszelekedjenek, de szándékaikat és tettei-
 ket beilleszti saját terveibe. A tiszta szellemek egyik csoportjáról, a
 kerubokról Ezékielnél olyan leírást olvasunk, amely szinte gépszerűleg ál-
 litja őket Isten akaratának szolgálatába. Ez a látezőlagos akaratatlanság
 azonban azt a végsőig elszánt akaratot fedi fel, hogy más, mint amit Isten
 parancsol, tenni nem szándékoznak; /Ez. 1, 4-28, / ellenkezőleg mindenben az
 őket vezérlő szellem szavára mozdulnak: egész lényük a majtk trónoló Isten
 dicsőségét hirdeti. Tiszta és tisztátalan angyalfejedelmeknek egymás ellen
 folytatott harcáról emlékezik meg több helyen Dániel; e harcban egyik tisz-
 ta szellem a másik segítségére jó; az Isten rendelkezésére való feltétlen
 odaállás ténye azonban Dánielnél is szembetűnő. Az angyalok szereplése az
 egész ótestamentumon át sűrű; de sehol sen jelennek meg a tiszta angyalok
 másként, mint a feltétlen isteni akarat megvalósítói.

Az újszövetségi könyvekben az angyalok szereplése ugyanazt a képet
 mutatja, mint az óban; de sátánnak mennyi szerepléséről csak annyit olvasunk
 hogy sátán és angyalai onnan le fognak vettetni s akkor egy időre a földön
 fognak erősebben működni. A tisztátalan angyaloknak ez a működése össze-
 függ az egyház tevékenységével, különösen bizonyosságtételével. /Jel. 18, 11. /
 Ef. 6, 12 a magasságból működőnek tünteti fel a tisztátalan szellemiséget,
 mint a magyar forrásban olvassuk; az eredetiben az epouranios szó áll,
 mely mennyi régiókban tanácsot jelent. A helyzet egyelőre olyan lát-
 szik tehát még, mint az ótestamentumban; de sátánnak a mennyi trónteremben
 való feleléséről az Újszövetségben semmit sem olvasunk. Valésszint, hogy
 azzal, hogy Isten Fia, majd a szent Szellem a földre tették át működésük-
 nek színterét, a tiszta és tisztátalan szellemvilág között dúlé harc is
 a földre helyeződött át s azt tiszta szellemi részről a földön járó Jézus
 és a szent Szellemtől üszönzőtt egyház vezetői által. Sátánnak való szembe-
 szegüléséről és sátán tervének akadályozásáról szól II. Tesz. 2, 6, 7; ez az
 ellenállás a földön történik a hogy ez ellenállásban az ekklezsia tagjai-
 nak nagy szerepe van, azt Jak. 4, 7; I. Pét. 5, 9; Ef. 6, 13-19 eléggé szemléltetik.

tanúsága szerint
Mind az Ó, mind az Újtestamentumban tehát a mennyekben Isten akarata teljesen, maradék nélkül valósul meg s ha a Jel. 12, 7-9 egy baráról beszél is, amely a mennyben indul meg sátán és Mihály főangyal, illetőleg a két angyalfejedelem alatt álló angyalok között, ennek a harenak nem az a feladata, hogy a sátánra Isten akarata a mennyben kényszeríttessék rá; hanem az, hogy sátánt és angyalait a mennyből végkép kivessék, hogy ott még csak fölbolcsos név jelentenek. A mennyekben tehát Isten akaratának megvalósulása mindig teljes és kétségtelen volt; az egész menny feltétlenül engedelmességet Isten szavának; joggal azonosíthatjuk tehát az Isten királysága kifejezést a mennyek királysága kifejezéssel; mert amit Isten akar, azt a menny lakói is akarják. A mennyek királysága kifejezés mégis több, mint az Isten királysága kifejezése, mert nemcsak Isten uralmára mutat rá, hanem a mennyben lakó tiszta angyalok uralmára is. A mennyek királyságának a földre való elközeledése tehát azt jelenti, hogy a földön a tiszta angyalok uralma valósul meg. Mit engagélisza beszél állandóan a mennyek királyságáról; őt tehát az angyalok szerepe érdekelte.

Sátán királysága.

Az elmondottakból körülbelül megvonhatjuk sátán királyságának főbb vonásait is. Ha Isten királysága teljes értelmében a mennyhez tartozik, akkor Sátán királysága a földhöz; mivel pedig forrása az ember bódolata sátán őfelsége előtt, azért sátán királyságát a világ királyságának is nevezhetjük, mert a világ szóval a Szentírás az embervilágot jelöli s nem a fizikai teremtést: "Ugy szerette ISTEN a VILÁGOT!" Nyilván nem a hegyeket, a vizeket, a felhőket szerette, hanem az embert, amikor Fiát áldozta fel érte. Isten sátántól vissza akarja szerezni a világot. Az ember eladta magát a vétekkel: Isten kifizeti az ember helyett a vétek árát, hogy az embert visszavásárolja Magának. Különböző kérdések várnak itt feleletre.

Mit kapott sátán Istentől és vajjon a Teremtőtől kapta-e királyságát is, mint ezt azok állítják, akik arról beszélnek, hogy az ember teremtése előtt sátán volt a föld királya a Teremtő sátán lázadásáért miatt elpusztította, tóhuvabéhúvá tette a világot? Így a mai kosmos /rendet/ a chaos /zür-zavar előzte meg. A kérdésre a következő feleletet adhatjuk: tóvuhabéhu nem zürzavart jelent, hanem még föl nem dolgozott, azaz elaktalant, tartalmatlant; így a tóvuhabéhu nem a szétrombolt állapotot jelöli, hanem a régi még kialakítatlant. Sátán szellem lévén, fizikai lakóhelyre nem szorul. Sátánnak az embert megelőző földi lakozása a Biblia egyetlen mondatától sem igazolt pogány mese, melyet újdonságra éhes, olcsó regényességgel hatni akaró igshirdetők vettek fel mondanivalójukba, hogy a hiszékeny lelkeket kápráztassák. A Szentírásban semmi nyoma sincs annak, hogy Isten valaha is is sátánra bízta volna a földi világ kormányzatát. Sátánnak ezt a mondatát: "Mindex nékem adatott" az isteni kijelentésnek egyetlen szava sem előzi meg, sem nem erősíti meg. Sátán tehát hazudta, ha Istenre vezette vissza; ellenben kisebb volt a hazugsága, ha az emberekre gondolt; mert azok tényleg csakugyan neki engedték át a világ kormányzatát, amikor a gonosz szellemnek inkább hittek, mint a hü Teremtőnek. De még ebben az értelemben is bitörle a Sátán, mert az ember, amikor sátánnak átjétszotta a világot, fellázadta világ jogos Ura ellen, a jó Teremtő ellen, Mikor az ember hitt sátánnak, azt tette, amit az áruló katona, aki titkon éjjel az ostromlott vár kapuját kinyitotta az ellenség előtt. Mit kapott hát sátán a Teremtőtől? Jel. 12. 13 szerint csakugyan kapott koronákat /diadémokat/, jelképes számmal említett hét fejére hét diadémot. A diadém királyi méltóságot jelent, de ez a királyi méltóság nem volt helyhez kötve, hanem méltóságot jelölt, időnkénti megbízást. Isten főangyalait nem bolygók kormányzatával bízta meg, hanem népek vezetésével, mert Istennek nem a fizikai/világ/ország a fontos, nem a lakóhely, hanem az ember, a nép; míg a gonosz uralom birtokosai a holt vagyont többre becsülik, mint az élő embert. Mikor sátán az ember teremtését megelőzően fellázadt a Teremtő ellen és a Teremtő helyett magát kezdte csodálni, Isten többé nem bízta meg őt feladattal; ettől fogva sátán maga gondoskodott magának működési területről s így közeledett az emberhez, akinek világát sikerült megszereshie országul, bitodalomul.

sátán királyság tehát az embervilágon addig tart, ameddig az ember azt neki nyújtja. Mivel pedig az ember hódolatához a sátán hazugsággal, csalással jutott, királysága hazugságon alapul és addig tart, ameddig hazugsága le nem lepleződik. Az ekklézsia, vagy egyház bizonyoságtétellel fogja őt a mennyből alátámasztani s az egyház a földön való dicsőség megjelenése, illetőleg lelepleződése /Róm. 8, 19/ fogja földi uralkodásának végét is elhozni. /V. 8. I. Tessz. 4, 17; Jel. 19, 14; vedd hozzá Jel 6, 10-ben a sáttánnal való leszámolásra éhes sereget, mely azért imádkozék. / A mennyben gyülekező vértanúk olyan szerepet látszanak játszani, mint egy ellenséges hatalomtól elfoglalt országnak idegen földökre elmenekült tagjai, kik visszatérésre várnak. Így volt ez 1849 után a külföldre menekült magyarokkal. Ám a leszámolás a földre visszatérő Krisztus erejével fog történni! Sátán az embertől kapta királyságát és az ember fogja tőle visszavenni, amikor esábitásairól a lepel lehull s az csalásnak bizonyul. Az ide vezető ut az ember felvilágosítása, mely az Isten királyságáról szóló evangélium hirdetésével történik.

Második kérdés: mivel fejti ki sátán uralkodását az embervilágon, mik erre eszközei? Az első eszköz az uralom megszerzésére a hazugság volt: "Na eztek a tiltott fa gyümölcséből, olyanok lesztek, mint az Isten!" Testi eszközzel szellemi hatalomhoz jutni varázslás. E minden hazugvallás lényege. Kitörülni a világból a szellemisséget és helyettesíteni azt az anyag szépségével, az anyag hatalmával, az anyag boldogító képességével: ez a gonosz hatalom törekvése a földön. Na a szellem-Isten helyébe az anyag lép: sátán megnyeri a csatát, mert akkor az ember anyagi erők képzelet birtokában a mindenség urának Istennel egyenlőnek hiszi magát, a sáttáni hatalom megvalósul, a kísértő propagandájuk igaznak bizonyul és sátán uralma a neki hívó emberen keresztül biztosítva van. Ezért kell az anyagelvűségnek a szellem felsőbbségébe vetett hitet legyőznie. A testi erő kifejtés /sport/ fontosságának a művészet és igazság-keresés fölé emelése, a technika vívmányaiban az emberi boldogulás utjának megpillantása, a vallásos ceremóniáknak az ige helyébe toléása, mi ma a protestáns egyházakban is végbemegy, a költészetnek, művészetnek a testi kéj, vagy anyagimádát szolgálatába állítása, a szellemi kultúrának az anyagi civilizációk és testi kényelem eszközeivel való pótlása: mind egyetlen cél szolgálatában történik s ez a cél: az anyag mindenható voltának evangéliumként való hirdetése. Na ez az evangélium hirdettetik még a keresztyén egyházak szószékairól is, mint világmegváltó hatalom, Amerikában épen úgy, mint francia földön. A testi jólét, a testi kéj evangéliuma! India szellemissége messze fölülhaladja a nyugati népek keresztyén/életrajzát/ életirányát. A szellemisség elárulásáért veti meg Kelet Nyugatot. A keresztyén kultúrát pogány anyagi kultúra váltja föl. A technika kifejlődésük Isten áldásait tárja föl az ember számára; de a technika erővel ébredő emberi gőg és elbizakodottság Istent felejteti el és az istenimádát helyébe az emberkultuszt állítja oda s ez maga után fogja vonni a spiritizmusban közeledő sátán kultuszt. Az emberi fejlődés a sáttáni kísértő javára látszik alakulni. II. Tessz. 2, 6, 7 szerint az ember önimádatának kifejlődését akadályozó szellemi erők el fognak hátrálni az utból és amikor Isten királyságának utolsó nyomai kiveszni látszanak az emberi lélekből, sátán diadalmas sakk játékosként fogja a győzelmet beseperni magának. Legalább a fejlődés ezt látszik mutatni.

Sátán királysága tehát nem sátán cégére alatt alakul ki, hanem az istenített ember cégjelzésével. Sátán letagadja magát, mert - szellem-lény lévén - a szellemisséggel együtt egyenlőre neki is el kell tennie a világból, hogy a szinpadit rendezőt sem lehet soha látni a színpadon. Ezért viseli sátán királysága a földön ezt a nevet: a világ királyságai /Mté 4, 8/, hol világ alatt az embervilágot kell értenünk. Különösen Dániel és a Jelenések könyve megdöbbenő képekben tárja elénk a világbirodalmak kialakulását. E fejlődésben a birodalmak ereje/arany, ezüst, réz, vas/ állandóan nő; ám az erő értéke fogy, mert nő a világ birodalmának törékenysége, bizonytalansága is / a káma cserep, mely a vas kőzé keveredik /; ezt a bizonytalanságot az emberi akarat kiszámíthatatlansága okozza, a tömegakarat megbizhatatlansága.

A világbirodalmat alkotó tömegakarát azért megbizhatatlan, mert hazugság képezi alapját. Nem igaz, hogy történelem nagy birodalmi a népeket is-
 teni hatalomra emelték; sőt még csak az sem igaz, hogy jóléthez, békéhez
 juttatták, mert a világbirodalmakban a néptömegek csak az uralkodó király
 vagy vezető rétegek hatalma és fényűzése biztosítására voltak rendelve.
 A néptömegeket a világbirodalmak királyi félrevezették és rutul elnyom-
 ták. Közben a királyok nem is a néptől, hanem visszaélve a Biblia szavával
 Istentől származtatták teljhatalmukat. Az az istenség azonban, aki az u-
 ralkodókat és uralkodó rétegeket a népek elnyomásával és kizsárolásával
 fényűző életre és hatalmaskodásra ingerelte, az ősi kísértő és ősi hazug
 volt a sátán. A népeket kifosztó és rabhá tevő világbirodalom tehát sa-
 tán birodalma. Isten megengedi a birodalmak keletkezését, fennállását, amíg
 az ember ragaszkodik hozzájuk; amíg valódi lényükről a lepel minden szem
 előtt le nem hull; de amikor belső hazugságuk, belső ellenmondásuk világos
 sá lesz, rendre az enyészetbe süllyeszti őket. Azért e birodalmak urainak,
 főtörékvése, belső hazugságukon az igazság látszatát rejta tartani. Ennek
 főeszköze a szó, a propaganda; de olyan szó, melyért senki nem felelőssé-
 get nem vállal s melyek tettei válását senki komolyan nem vállalja. Hemes
 látszatokkal és békéző ígéretekkel az önzést és kijátszást takargató ha-
 zugság hadjárattal a világbirodalmakat áthatja egy szellemiség, mely sa-
 ját fensőbbiségét is megtagadja, mikor magát emberinek, ső, anyaginak tűn-
 teti fel. A tudományos látszattal pompázó s az igazságot meghamisító em-
 beri gondolkodást páll evilág bölcsességének nevezi s vele az isteni böl-
 csességet állítja szembe, melyet a világ ostobának, erőtelennek és nemte-
 lennek tart. XIV. Lajos és utódai uralmát a filozófia felvilágosítása kísér-
 te és támogatta: ám/ugyanakkor/ ugyanez a filozófia ásta meg a király-
 ság sirját és ennek híval gyilkolták le a királyt. Az emberi uralkodók
 sorsa is bizonytalan a világbirodalomban s ez is arra mutat, hogy a világ-
 birodalom/kiformálójá/kitalálójá, kiformálójá és fenntartója embernél ma-
 gosabb lény: az, aki Istennek Fia elé egész szentelenül lépett azzal a
 követeléssel, hogy előtte boruljon le, mert a világ királyságai néki adat-
 tak és ő annak adja őket, akinek akarja.

A világbirodalmak vége ekkor jön el, amikor a mennyei Tanács, élén
 az Öreg Koruval arra az ítéletet kimondja. Ez az ítélet annak a világ-
 uralkodónak az idejében jőⁿ el, akiben a legnagyobb mértékben valósul
 meg a nagy száj jellege, melyet nagy tettek nem kísérnek. /Dán. 7, 8-14./
 Ezt a hazugságot fogja kiáltásá Isten égi tanácsa azzal büntetni, hogy a
 világ királyságának utolsó urától elvételük a hatalom és vele együtt
 vész el minden világ birodalom hatalma. /Jel. 19. 20./

Isten

Isten királysága /vagy ország/ a földön.

Az ő és újtestamentum között nincs abban különbség, hogy a teremtés
 igazi ura, az egyetlen igaz király a teremtő Isten. Ő engedi meg Sámuelnek
 hogy a nép kívánságát betöltse azzal, hogy Sault, a népnek tetsző királyt
 királlyá kenje. Sámuel újra Isten akaratából keni föl Saul helyébe Dávi-
 dot, az Istennek tetsző királyt, miután Saul Isten akaratából a meg nem
 érdemelt királyságot elvesztette. /I. Sám 8, 5-7; 10, 1 17-24; 16, 1-3; 28,
 17; / A zsidó királyság egész történetén átvonul az isteni mindenhatóság
 előismerése, mely szerint Isten Isten teszi a népek fölé a királyokat és
 Isten dönti le őket trónjukról, vagy küldi őket a földön élők sorából a
 láthatatlan világ /Seol-Hádész/ tétlenségébe, nemcsak a kiválasztott nép
 királyait, hanem a pogányokat is. Mint Dániel mondja: Ő dönt királyokat
 és Ő tesz királyokat. /Dán. 3, 21. / Az újszövetségben azt olvassuk, hogy
 mihonnan nincs hatalmasság, hanem csak Istentől. /Róm. 13. 1, / s ha ezt
 az újtestamentum fényében/látjuk/visszáljuk, látjuk, hogy a gonosz király
 is a jó királyt is Isten teszi királlyá, mint Saul és Dávidot; de az Is-
 ten félreteszi a gonosz fennhatóságot, amikor annak óráját Isten elérke-
 zettnek látja. Mit tehet a gonosz király ellen a hívő? Imádkozhatik, min
 a mennyben lakó szentek: Meddig nem hozod elő igazságosságodat, Uram?!
 /Jel. 8, 10./ Isten intésmedéséig azonban vár és tiszteli a királyt, mint
 tette azt Dávid, mikor menekülnie kellett Saul elől.

Jézus azonban eléggé leleplezte a világ királyait, amikor ezt mondta róluk: "A nemzetek, pogányok/ királyai uralkodnak azokon a földjétevéjüknek híják azokat, akik leigázzák őket." /Luk. 22, 25/ Jézus más szellemet hozott magával: "Aki közületek nagy akar lenni, kiszolgáló legyen, mint a szolga, az embernek Fia sem azért jött, hogy neki szolgáljanak, hanem hogy ő szolgáljon, ki a lelkét adja váltságul sokakért." /Máté 20, 28-28. / Mikor Jézus a világ királyainak uralkodásáról beszélt, azt mondta: "Köztetek nem így van!" Tehát a világ önző, letipré szarnoki birodalmainak közepette Jézus egy új birodalmat épít fel, melynek elvei, módszerei, szelleme szöges ellentétben vannak a világ királyságainak elveivel. Hogy ennek a jézusi királyságnak felépítése lehetséges, az mutatja, hogy sátn minden mesterkedése, terrorja és hazudozása ellenére mégis Isten uralkodik a földön. Jézus földi birodalma Jézussal együtt a mennyből és Jézusban szállt alá a mennyei elveket valósít meg a földön.

Ezekből a tényekből új tények következnek. Mindenek előtt az, hogy nem a vétkező ember történetéből nőtt elő Isten földi királysága, mert az ember történetéből csak a sátnnal való egyezés, az önző, erőszakos, hazug életforma keletkezhetett. Isten királyságának elvei, a szolgáló szeretet, a szolgáló szerep vállalása, az igazság szeretése egy másik a vétkező emberre nézve egy idegen világból eredet és egy olyan személlyel együtt jött be ebbe a világba, kinek lelkében otthonos volt a szeretet, az önfeláldozás, az igazságért életét feláldozó elszántság. Ez a Személy az Isten és ember Fia volt, a názáreti Jézus. Amikor ő megérkezett a földökre, kiáltás hangzott: "Megérkezett az Istennek királysága!" Mikor a zsidók királyt kértek maguknak, nem ilyen királyt kívántak, hanem a világ királyaihoz hasonló, ki kifosztja őket, de aki mellett ők is alkalmazhatnak erőszakot. Mikor Pilátusz megkérdi Jézust: "Király vagy-e Te?" Jézus ezt felelte: "Az én királyságom nem ebből a világból való!" /Ján. 18, 36/ Jézus királysága tehát idegen ennek a világnak; de nem ennek a teremtésnek! Jézus minduntalan a földi, testi teremtés tárgyaihoz, berendezéséhez, tényeihez hasonlítja Istennek, illetőleg a mennyeknek királyságát: "Hasonló a mennyek királysága, a magvetőhöz, a mustármaghoz, a kovászhoz, az elrejtett kincshez, a gyöngykereskedőhöz, a gyalomhoz, a számadást tartó királyhoz, a szállósgazdához, ki munkásokat fogad fel, a lakodalmat rendező királyhoz, a vőlegényt váró szüzekhez." Mindezek a teremtő Isten gondolataiból kerültek ki és az őshazug csal beléjük ült, hogy maga számára használja ki őket. Ezért a "Magába jött", amikor az emberi életbe belépett, de az "Övéi nem fogadták őt magukhoz." Általa lett a világ, de a világ nem ismerte fel őt." /Ján. 1, 10, 11. / Jézus királysága, melyet az ember idegennek érez, inkább otthonos ebben a teremtésben, mint a világ királysága, mert a világot megvakította, saját érdeke ellen fordította az őshazug, az örök ellenkező és vádló kísértő. Ez a fájdalmas ellentét és szakadás Jézus életében ütközött össze s Jézust az embernek Fiát morzsolta össze: de diadalhoz juttatta az Istennek Fiát, őt a teremtés egyetlen jogos királyává tette, ki a természet fája sebeit be tudja gyógyítani. Ezért Istennek királysága úgy jött be ebbe a világba, mint az embernek idegen valóság, mely mégis az emberi lélek egyedül igazi otthona. A megtérő ember ráismer: Jézus királysága az én igazi hazám!

Isten királyságának ez az értelmezése még a következő megállapításokra is eljuttatja/az embert/a szemlélődőt. "Meyország", Isten országa alatt nem helyet, kereteket kell érteni, melyre, vagy melyek közé az "üdvözülők" bevonul s a hely, annak berendezése, gazdagsága, szépsége és boldogító volta az üdvözülőt boldoggá teszi; hanem Isten királysága új helyzetet jelent, melybe akkor is bele jutunk, ha "országunk" ez a föld, a mostani teremtés marad. Isten királysága Isten fennhatósága rajtunk; Meyországa jüni azt jelenti, hogy az ember az égi angyalok vezetése alá, gondoskodásába jut s az égi vezetésnek engedelmeskedik, nem a világ, nem a lázadó embervilág akaratának. Helyesebben: mindenben aláveti magát a világi hatóságoknak, ami az emberek együttélésének megkönnyítésére szolgál, megfizeti az adót a vámot, elvégzi a rá kizabott közmunkát és engedelmességével példát ad a többi embernek; de nem engedelmeskedik a világ hatalmasságainak abban, amiben Dániel próféta és három társa nem engedelmeskedtek;

dicsőséget és hálát nem embernek adja, hanem a mindeneket teremtő, mindene-
ket fenntartó, hű Istennek, akit a dicséret egyedül illet. Pedig a világ ki-
ráltságainak legérzékenyebb pontja: az uralkodó dicsősége. A sátni biro-
két királyság és ezen a ponton lesz a világ királysága Isten népe ellenségé-
vé. Sidrák, Misák, Abednége azért kerültek a tüzes kemencébe és Dániel az
oroszlánok vermébe. Isten hazug szolgálói, az ál-igehirdetők hallgatáidiktól di-
cséretet várjanak és hódolatot követelnek. Az antikrisztus képének imádságát
egy külön tisztviselő, a második fenevad, a hitlenné váló papság fogja szor-
ra Isten templomába kerülni. A "győzedelem", melynek jutalma az első feltá-
madás és Krisztussal együtturalkodás lesz, azoké lesz, akiknek "fejüket vet-
ték a Jézus mellett tett bizonyosságtételért s akik nem imádták a fenevadat,
sem annak képét s nem fogadták el homlokukra és kezükre annak bélyegét."
/Jel. 30, 4./ Isten királysága s a mennyek országa, vagy királysága tehát nem
hely, nem keret, hanem Isten fennhatóságának, királyi uralmának előismerése, a
Neki való engedelmesség. Választani kell: Isten, vagy Sátán, a mennyek la-
kói, vagy a világ, a sötétség győzelme, vagy a világosság diadala között.

Krisztus királysága.

A felkent Jézus királysága az elmondottak szerint egy Isten királyságá-
val, vagy - mivel a mennyei angyalok Istennek magukat teljesen alávetik - a
mennyek királyságával. Van-e akkor értelme annak, hogy külön beszéljünk a fel-
kent királyságról? Ha azt a kérdést vizsgáljuk, a Szentírásból arról fogunk
meggyőződni, hogy Krisztus királysága több dologban különbözik Isten király-
ságától. Mindenek előtt abban, hogy Krisztusnak van egy az Atyától különálló
királysága, melynek kezdete van és vége van; azonban egy örökkévaló királysá-
ga is, melynek kezdete, sem vége nincs. Jézus Maga mondja: "Nekem adatott min-
de hatalom/fennhatóság a mennyben és a földön. /Mt. 28, 18./ Ha adatott Neki,
akkor nem mindig volt az Ővé svalamiért Neki adott. Mt. 25, 31-ből arról érte-
sülünk, hogy egyszer le fog ülni királyi trónusára, tehát elkezd uralkodását.
Ilyen királyi uralkodásról, trónusra ülésről, vagyis uralkodás kezdéséről be-
szél a Jel. 5-ben leírt jelenet is, mely nyilván a mennybemenetel folytatása,
azután, hogy a tanítványok szemé elöl a fényes felhő a fölemelkedő Urat elta-
karta. Végül találunk bibliai helyet, mely ennek az uralkodásnak végéről szél
amely azt mondja, hogy azoknak az embereknek feltámadása után, "akik Krisz-
tuséi", jönni fog egy vég, amelyben a Fiu "átadja a királyságot" Istennek és
Atyának. /I. Kor. 15, 24./ Másfelől azonban arról is olvasunk, hogy Dávid Fia
uralkodásának nem lesz vége. /Luk. 1, 33./ hogy Ő az örök korokig fog uralkod-
ni. II. Pét. 1, 11 örökösnek mondja Urunknak és Megmentőnknek, a felkent Jézusnak
királyságát. Mennyivel inkább fog Krisztus uralkodása mindig tartani, ha Ő-
véinek királyságáról Jel. 22, 5 azt mondja, hogy az korok korain át folytatód-
ni! A látszólag ellentétes bibliai helyek kiegyeztetése nem kilátástalan!
Krisztust kétféle alakban /morphé/ állítja alénk a Szentírás; mint a Szent-
háromság egyik személyét, az örök Igét és mint ember Fiát, aki önként öl-
tötte magára az erőtelens ember külsejét, hogy az emberekkel közösségbe jus-
son. Magára vegye nyomorúságunkat s átadja nekünk saját lelke képét. Mint Isten
Fiaának uralkodása kezdet nélkül való és vég nélküli. Mint ember Fia, ki-
érdemelte, kapta az uralmat, mint ezt esodaszép jelenetben Jel. 5, 9 himnusza
mondja: "Méltó vagy, hogy elvevő a könyvet és felnyisd annak pecsétjeit,"
azaz elkezdő az uralkodást! Krisztus különálló uralkodásának célja: sátni-
től visszavenni a bitortolt királyságot és ezt visszaadni jogos tulajdon-
sának, a Teremtőnek, az emberek Atyjának. Ezt az uralmat az ember adta a sá-
tánnak a világon, az embernek kell azt vissza vennie tőle. Ez a visszavé-
tel és visszaadás azzal történik, hogy az ember Isten mellett tesz tanusá-
got, mint a világ egyetlen jogos Királya mellett s emellett tesz tanuságot,
ki az ember visszavásárlása végett sátni hatalmából életét fizette oda. É-
letének odaadása isteni alakjában nem volt lehetséges, azért kellett ember-
ré lennie és az ember erőtelens természetét magára öltenie. Hogy az emberek-
nek testvéfűknek fogadják és bizzanak Benne, azért kellett emberi feltáma-
dása után visszavennie s ebben az emberi alakban Isten trónjára ülnie. Hogy
az engedetlen emberiség rá ösmerjen és magát rája bizza, azért kell majd

emberi alakban visszajönnie a Dávid trónjára ülnie. De egyszer, amikor az emberiséget elkészítette az örökkévaló Isten meglátására, fülbelegessé válik közbenjárói szerepe és mindenki szemtől szembe fogja látni az Istent. - Krisztus királyságában tehát, mely nem egy az Örök Sín királyságával, a következő állomásokat különböztetjük meg:

1. / Földön jártában Jézus bizonyágtévő király volt, ki azokon uralkodott, akik hittek a Tőle hirdett igazságoknak. / Jel. 19, 37. /
2. / Mennybemenetele után Atyja királyi székéreült és azóta kezében tartja az uralkodást, arra használva föl azt, hogy egyházát összegyűjtse és megőrizze a szabadság napjára. / Róm. 8, 29. /
3. / Királyi uralmát a földön láthatóan is megvalósítja és minden népre kiterjeszti, amikor visszajön, hogy Svájt megjutalmazza és Atyjának díszétét az egész földön valósággá tegye. Ekkor meg fogja mutatni, mire jutott volna az ember, ha nem kívánt volna magának földi királyt, hanem megmaradt volna Isten miatt.
4. / A nagy fehér királyi széken kezében lesz az utolsó ítélet.
5. / Bárány volta, azaz szeretete fogja megvilágítani az új égből az új földre leszálló szent vársót, az új Jeruzsálemet, azaz az új teremtést az isteni Szeretet fogja megvilágítani, fejlődésének útját megszabni, tehát benne uralkodni, vezetni.
6. / Átadja a királyságot az Atyának, amikor minden az Ő isteni lényével, a Golgotán megjelent szeretettel telítve lesz.
7. / Kitűni, hogy a Fiúnak ez a szeretete öröktől fogva az Istenségben volt és örökké az Istenségben marad, mint Annak igaz és változatlan tartalma. Ez a szeretet fogja adni a jövőt: minden Istent fogja uralni és Ő minden lesz mindenkben!

Azok királysága, akik Krisztuséi.

Az apostolok magukat a felkent Jézus rabszolgáinak mondták. Azokat az embereket, akik megtérésükkel, általfurták fülüket a odaadásukkal Jézus feltétlen szolgálatára elkötelezték magukat, Jézuséinak nevezsük, Jézus tulajdonainak. Isten a teremtéskor munkatársává tette az angyalokat; Jézus a világnak az Atyához való visszavezetésénél munkatársává teszi Svájt; de ezeknek előbb fájdalomnak ugyanazt az útját kell megfutniok, amelyen Jézus járt a világban. E fájdalmak között alakul ki bennük az a lelkiület, amely a Bárányban volt s enélkül az odaadó, minden éldozatra kész szeretet nélkül a világon uralkodni nem lehet. Petrus képpel e lelkiület ismerető jele: lefejeztették magukat a Bárány mellett való vallástételért. Ezek is feltámadtak, elragadtatnak előbb, mint Jézus; megdicsőültem Völegényükkel találkozhatnak s bemennek a lakodalmas házba, a Jézussal való örök egyesülésbe s azután lépnek trónra, hogy looq esztendőn át Jézussal együtt uralkodjanak. Miben áll tehát ma a megtérés? Vallalni a szenvedő Jézus sorsát, hogy egyszer a király-Jézus sorsában osztozhassanak. A megtérés nem önző üdvösségszerzés, hanem szolgálatkeresés, harcosnak való elszegődés. Az ut ma is a Golgotán át visz az Olajfák hegyére! Akik a golgotai ut helyett mindjárt az uralkodást választják, gonosz szolgálkaként vettetnek ki egyszer a külső sötétségre.

AZ EGYHÁZ ÉS ISTEN ORSZÁGA /KIRÁLYSÁGA/ VISZONYA.

Ezt a két fogalmat némelyek teljesenszátválasztják egymástól, mások teljesen egynek veszik: mindkét álláspont hamis. Először is azt kell tisztáznunk, hogy a két fogalom nem egynemű: az egyház szervezett embercsoport, Isten királysága pedig viszony, vagy helyzet; tehát sem azonos nem lehet a kettő, sem egymást kizáró két birodalom; legföljebb arról lehet szó, hogy Isten királysága általjárja, áthatja, fenntartja az egyházat. Mert Isten királysága, vagy országa alatt nem szervezetet, helyet kell értenünk, hanem Isten uralkodásának tényét. Isten uralma hívja ki, szerkeszti egyba és viszi kifejléshez az egyházat: Isten uralma, vagy királysága tehát feltétele az egyháznak, az egyház létvejöttének, vagy fennállásának. Minden esetre aki az egyházba bejut, az Isten királyságába is belép, vagyis Isten fennhatósága alá, Isten átalakító hatalamkörébe.

sátán fennhatósága alá, mely megront, át kell lépünk Krisztus fennhatósága alá, mely megelevenít, megszabadít, meggyógyít, éppé tesz, helyreállít.

Agoston nézete, mely a római világbirodalmat Sátán államának, az egyházat Isten államának tartotta, két tévedésen alapult: 1./ az egyházat földi szervezetnek látta, noha az Isten szelleme által teremtett égi szervezet, melyet elfogad, megközelíteni igyekszik az emberektől alkotott földi szervezet, 2./ a római birodalmat Sátán államának tartotta, noha éppen olyan jéből, rosszból összealkotott keverék volt, amilyen az emberektől alkotott egyház, melyben az isteni fényvel az emberi gonosszal keveredik. Isten szent Szellemével építi egyházát a földön azzal, hogy a Szellem által ajándékokat ad az orgánumokra s azok által összeköti egy testbe a tagokat. Ezt az isteni szervezetet kellene az emberi szervezetnek megközelítenie; ehelyett már a régi kereszténységnek az emberektől készített szervezethez akarták hozzá alakítani az Isten munkáját. A következmény az lett, hogy Krisztus uralmát az egyházzal papok uralma /hiszarchia/ váltotta fel s ezzel az emberek világi királysága az egyházból kiszorította Isten királyságát. Az egyház tehát azért sem azonos Isten országával, mert a./ az emberektől alkotott egyházakban csak részben, vagy egyáltalában nem uralkodik Isten; mert az emberek uralma megakadályozza, hogy Isten akarata teljesüljön, úgyhogy ezek az intézmények a világ királyságai közé tartoznak inkább, mint Krisztus királyságához; b./ a Krisztus világi egyháza pedig Isten királyságának csak kicsiny részét képezi, amennyiben Krisztus királysága alá akarja vonni az egész emberi nemet és történelmet.

Létszólólag egymás mellett áll az emberektől alkotott és az Istentől kihívott egyház. Azért mert valaki az emberek csinálta egyházhoz tartozik, még nem tartozik Krisztus egyházához. Aki a papok uralmát magára veszi, még nem lépett be Krisztus uralma alá. A Krisztus egyházához tartozás azt jelenti, hogy az ember Krisztust királyul elfogadja; Neki magát életre-halálra átadja, Krisztus rabszolgája lesz, mint ezzel az apostolok dicsekedtek, leveleik elejére írva a megtisztelő rangot. "Krisztus rabszolgája." Az egyházképzés alaptörvényét az Ige így határozza meg: "Álljon el a hamisságtól mindenki, aki Krisztus Nevét vallja!" s "Ömeri az Úr az övéig!" Az első mondat folytonos szakadásról beszél, mint egyházalkotó ténykedésről; a második mondat lemond arról, hogy az egyházból földi nagyság, földi hatalom legyen. Az egyház záródok a földön s örök hona, örök beteljesülése felé záródik, hogy égi város, új Jeruzsálem legyen belőle. De az Új Jeruzsálem csak kis pontja lesz a teljes isteni államnak, mely Isten örök királysága lesz.

§

§

§

